

կու. օր, մէ՛ ջահէլ տղէ մ'իրէ, էն ինչըն էլաւ»:

— Ո՛րտի, էնու ձին կրակէ ձի էր, թուաւ, ընցաւ քեաղքի մէջ. էսօր ութսուն օր կայ՝ կոիւ դաւի¹⁾ կ'էնին, գեորզի ձէն կըկեայ Ֆէրիզ Փահլավանի ձէն կ'կեայ, էլ չըմ գիտի ինչըն²⁾ էլաւ, ինչըն չ'էլաւ»:

Սանասար տղէն դարձաւ, կանչից. «Տօ՛, Բաղդասար, ախպէր»:

Բաղդասար ասաց. «Օրհնեալ է Աստուած, քեոմակս խասաւ³⁾, էլ ախ ւ) ու երկուդ չունիմ»: Ասաց. «Հրամմէ, Սանասար ախպէր»:

Սանասար ասաց. «Գեորզ ըմ զարկ էս պատ շըջի, ես կեամք ե խանիմ»:

Բաղդասար վերուց գեորզ, զարկից զբերլը շուռ տուից: Սանասար տղէն քաշից զթուր կէծակին, կանչից ուր Մարուծայ Բարձր Աստուարածին, խաչնի պատրաղին, վըր Սանասարի աջ թիւին (օգնական, պահպան կենսայ ախանջ էրողներուն), մտաւ Պղնձէ քեաղքի մէջ. էնքան աքեար կտրից, արուն էլաւ զլէշի⁴⁾ տարաւ: Էն էն թարափէն զարկից, կտրից, Բաղդասար տղէն էն թարափէն. էրկուս էկան, իրարու խասան. էլ մարդ չ'մնաց, կտորուան: Էրկըսի աչքիւր ըսկուն⁵⁾ արուն էր լցուի, զիրար չը ճանչըցան. փաթթուան, յիրար տը սպանին. զվաթ չ'յաղթից զյիրար սպանին, նիւր⁶⁾ ճանչցան թ'ախպէր ին իրարու:

Գնացին զաղջիկ առան, էկան. կայնան քեառսուն խալուիւրու մօտ. Բաղդասար տղէն ասաց թէ՛ «Ղիբ անաստուած, էս քեառսուն մարդ քի խամար էկած, ես տիւ կ'բիրիս, էս մարդիկ ինչ ժամանակ էկած ին՝ էն հասակին կ'դարձըցիս, զքի կ'տանիմ, թէ չէ՛, չիմ տանի»:

Աղջիկ սերբանդուծին⁷⁾ էրաւ, կանչից ուր խաւքին բիրից. խաւք ինչ կանչից, ինչ ժամանակ էկած ին ջահելուծ, էլի էն խասակին դարձան:

1) Կուիւ: 2) Ինչպէս: 3) Օգնութիւնս հասաւ: 4) Ա՛հ, երկուդ: 5) Գիակ: 6) Այնպէս: 7) Նոր: 8) Կախարդութիւն: